

O. Christensen: Uagtet der er sagt saa mangt og meget om denne Sag, er der dog et Punkt, hvorved jeg et Dieblit vil dvæle, medens meget af det Dvrige, jeg kunde have at sige, allerede er udtalt. Det Punkt, hvorpaa jeg vilde henlede den ærebe Ministers og det eventuelle Udvalgs Opmærksomhed, fordi jeg anser det for meget vigtigt, er i Lovforslaget fremsat paa en efter min Mening ikke betryggende Maade. Det angaar § 4, andet Stykke, som omhandler Sammensætningen af den Kommission, der har det efter min Mening meget ansvarfulde og vigtige Hverv at udtage de Heste, der skulle bruges. Her er sagt saa meget om de Vanstueligheder, som i Følge denne Lov vilde komme til at opstaa for Hesteeierne og Kommunerne; men man maa jo ikke glemme, at vi dog ogsaa sidde her som Repræsentanter for Statens Finanser, og jeg skulde tage meget feil, om ikke Omkostningerne for Staten kunne blive afhængige af Kommissionens Sammensætning. Jeg vil ingenlunde kaste Skygge paa de Folk, der vilde komme til at overtage dette Hverv; men jeg vil blot i Almindelighed sige, at Medlemmerne i Kommissionen vel ikke altid vilde være den Plads, der bliver dem betroet, fuldkommen vogne. Jeg ser, at Kommissionen for Landets Bedkommende skal bestaa af Amtmanden og en af Krigsministeren Delegeret. Amtmændene skulle ganske vist ikke i og for sig indtræde som Formænd; de ere jo ikke Hestekjendere i den Forstand, som jeg tror, de i saa Fald maatte være; thi der udfordres et nøjagtigt Kjendskab til Heste for at kunne udsøge dem, der kunne bruges, især naar man forudsætter, at der vil komme mange Heste fra et Amt. Hvad dernæst angaar den Mand, Krigsministeren skal delegere, og som vel nærmest bliver en Militær, særlig af Artilleriet eller Kavalleriet, vil jeg sige, at mit Kjendskab paa det militære Omraade deler sig i 2 Retninger: Vi have Militære, der ere brugbare Hestekjendere, men der er ogsaa ikke saa Militære, som ere temmelig overfladiske i saa Henseende, og skulde Valget falde paa en af de sidste, vilde det næsten afhænge af en Tilfældighed, hvilke Heste der blev taget. Jeg kan ikke se Andet, end at Kommissionen, saaledes som der har været Spørgsmaal, om i det andet Thing, bør bestaa af i det Mindste 1 Medlem til Den Tanke, der i saa Henseende har været fremsat i Landstingets Udvalg, maa jeg anse for meget rigtig; thi hvem skal have Afgjørelsen i det Dieblit, der opstaaer Meningsforskjel imellem de 2 Mænd i Kommissionen? Naar Ingen veed, hvor Hesten skal hen, maa den vel blive, hvor den er.

Jeg skulde derfor henstille til den ærebe Krigsminister og det eventuelle Udvalg, om det ikke vil være rigtigt at lade Kommissionen bestaa af i det Mindste 1 Medlem til. Hvad selve Sagen angaar, er det jo indlysende nok, at denne Lov er af den Slags, som Alle ønske og haabe ikke skulde komme til Anvendelse, men jeg kan langtfra tiltræde den Tanke, der er udtalt, at det næsten skulde være utænkeligt, at den kom til Anvendelse. Mit Foredrag maa derfor ikke forståas anderledes, end at jeg mener, at Loven er nødvendig, og at det derfor er nyttigt at faae den saa god og brugbar som muligt.

Krigsministeren Saffner: Den Opgave, som den Kommission har, der er omtalt i det andet Stykke af § 4, er at udtage de Heste, som skulle anvendes til Hærens Forsyning. Det kommer altfaa an paa at faae denne Kommission sammenfat saa sagtyndig som mulig. Det vilde saaledes have været ganske naturligt, om Krigsministeren havde foreslaaet, at Kommissionen alene skulde bestaa af 2 eller 3 Militære, saa at der slet ikke kom noget civilt Element ind i den. Jeg havde imidlertid, da jeg kunde forudsæ saadanne Betæneligheder som dem, der fremkom fra det ærebe Medlem, troet det rigtigt at foreslaa, at Amtmanden paa Landet eller Overpræsidenten i Kjøbenhavn skulde være det ene Medlem eller kunde bestikke en anden dertil skiftet Person til at møde i sit Sted. Hvad det endvidere kommer an paa ved denne Kommission er, at Udtagelsen af Heste kan ske med den fornødne Hurtighed; jo talrigere en Kommission er, jo langsommere arbejder den. At det vil være Krigsbestyrelsens Bestræbelse til et saadant Hverv at vælge Militære, som ere i Besiddelse af den fornødne Sagkundskab, er selvfølgelig; men hvad der ligger meget nær, er at medgive de militære Medlemmer, om fornødent, en Dyrsløge, som kan være raadgivende, uden at være Medlem af Kommissionen. Jeg kan ikke indse, at der er nogen Betænelighed for Rigsdagen ved at gaa ind paa denne Sammensætning af Kommissionen, idet den jo aldeles Intet har at gjøre med at bestemme Hestenes Pris. Det er en anden Kommission, som skal vurdere Hestene, og den er jo just af Hensyn til Hesteeierne foreslaaet udvalgt af de kommunale Autoriteter blandt særlig dertil skiftede Mænd. Man kunde ogsaa lade Retten udvalgte Mænd dertil, som saa maatte gaa frem som hvilkesomhelst andre paa lignende Maade udvalgte Taxationsmænd, men det er let-